

БОРЋЕ НЕШИЋ

ПЛОВИ ПЛОВЧЕ

ПОНЕДЕЉАК, УЈУТРО

Понедељком ујутро – све у знаку предаје,
нарочито уочи зимскога солстиција
кад мрак на почетку је, мрак на крају свега је,
а жудња за светлошћу јака, најочитија.

Понедељком ујутро помислиш на конопац,
на коротну мараму, на ракију задушну,
а тело би да се сна и уторка докопа,
спасоносног окриља, за потребу насушну.

Понедељком ујутро заврти те синкопа,
а кртица поткожна нову рупу ископа
и стварност се заљуља на ризичној ивици.

Понедељком ујутро никад неће сванути
чини се, а могла би, барем на трен планути
као креста петлова круница на шибици.

ВИСОКИ ДЕЧАНИ, У СНУ

Агарени надиру, запљускују Млечани;
у сну: ниски облаци и Високи Дечани.

Протомајстор, мали брат, из краљевог Котора,
градио је ревносно, не слутећи злотвора.

Уверен да снажи Бог прегаоцу махове,
с превидом да рушитељ не хаје за страхове;

не зна да су *стѐфани* с небесима венчани.
У сну: ниске побуде и Високи Дечани.

Повеље и типичи, капители, конзоле
одавно већ имају све божанске дозволе

на крилима иконе архангела Гаврила.
Испод тог се окриља царска лоза савила,

где полазе, свети сви, у дефиле свечани.
У сну: сунце просине и Високи Дечани.

ИСАИЈЕ¹

Исаије се зovem. Бејах монах, а сада
старац сам, који се ничему не нада,
на овом свету где мртвима завиде живи;
у земљи где труне плод у воћњаку и њиви.

Књиу же сију в добра убо времена ѿочех
када су неимари прве камене плоче
у темељ Грачанице и Дечана сложили,
кад велможе се нису још међ собом гложили.
Служих верно игумана, цара и царицу
све док деспот Угљеша не крену на Марицу.

Преводим Дионисија Ареопагита
и Песму над песмама. А нико ме не пита

¹ Стојан Новаковић, *Примери књижевности и језика*, Београд 1877, 372.

одакле црпем вољу, откуда ми стиже снага.
Знам. На послетку сам. Али ипак без трага
земног да не будем. Доказ приложити треба
када се сравањују рачуни земље и неба.

Сврших же ѿу в злејшеје всех злих времен. У глади
која без ногу гони, без ножа душу вади.
Тај опис отима се и мудроме Јелину.
Сад чекам да се с Христом сјединим у целину.

ПЛОВИ, ПЛОВЧЕ...²

Притисла ноћ јакоже пучина морска.
Каткад у мрклини просине одсјај сребра.
С Проклетија и Шаре студен је горска
легла у постељу деспота и себра.

У земљаној посуди јелеј из Бара
жути се. По њему клизи пловак. Светли
жижак у испосничкој изби и ствара
привид божанског сјаја. Већ први петли

јављају нови дан. Шкрипи гушчје перо
по хартији. Јачај, учврсти се, веро,
косим и равним цртама краснописа
и удени име овога који писа...

Пауци да не премреже, дуну ветре!
Плови ѿловче. Пици ѿрешни ѿоје Пејре!

² Милорад Панић Суреп, *Каг су живи завидели мртвима*, СКЗ, Београд 1960, 10.

ТВОРАЦ РЕЧИ³

Не широка стаза, него уски пут
по твојој су мери, уз ревносни труд.
Од злого скриће те хлорофилни skut
кад клонеш у сумњи, насукан на спруд.

Излаз никад није у зрцало глед,
у заборав води, од њег' биваш сен.
Иако на концу све постаће лед,
рано је за језу, хладни дрхтај њен.

Буди творац речи, а не само чтец
који туђој мисли дарује свој глас.
Буди бард и рапсод, громовник и жрец
све док не претегне онај други тас.

Нек гори и светли све што може, свуд,
пре него завлада тама, мук и студ.

³ Будите творци речи, а не само читаоци, понављајући у себи да који слуша речи и не чини шта је заповеђено њима, такав је сличан човеку који гледа своје лице у зрцалу. Јер позна се и отиде и одмах заборави какав је био. А онај ко је проникнуо у савршени закон слободе, оставши у њему, овај неће бити заборавни слушалац, блажен је тај (Теодосије, *Житије Свѣтѣи Саве*).